

Arrest

nr. 215 065 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet. Op 15 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van partner. Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 september 2013 legt verzoeker een verklaring wettelijke samenwoning af met mevrouw N.K, van Belgische nationaliteit. Op 24 september 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger. Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 april 2014 en op 26 november 2014 dient verzoeker een derde en vierde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in de hoedanigheid van partner. Op 21 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 162 049 van 15 februari 2016 het beroep verwerpt. Op 3 juni 2015 wordt de wettelijke samenwoning éézijdig stopgezet.

Op 3 oktober 2015 en op 4 mei 2016 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en wordt telkens een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 13 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering
Bevel om het grondgebied te verlaten*

Aan de heer die verklaart te heten :

*B. A., M., geboren op (...)1984, onderdaan van Tunesië,
wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn er zich naartoe te begeven.*

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en/ of vaststellingen.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1° verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° +art. 74/14§3,3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde V. D, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene werd van 05/05/2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs

Betrokkene heeft ex-vriendin en familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet van vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten

ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

*Artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een andere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28/08/2015.*

Terugleiding naar de grens

Reden van de beslissing

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- *gezien betrokkene van 05/05/2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare.*
- *Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing*
- *Betrokkenes meerdere aanvragen tot gezinshereniging ingediend. Deze aanvragen werden verworpen. Deze beslissingen werden aan betrokkene betekend.
Op 26/11/2014 heeft betrokkene een laatste aanvraag tot gezinshereniging ingediend met een Belgische onderdane, Deze aanvraag werd verworpen op 21/05/2015. Deze beslissing is op 29/08/2015 aan betrokkene betekend. Op 18/09/2015 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/02/2016.*
- *Betrokkene heeft op 28/03/2013 een aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd op 15/07/2015. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 10/10/2013. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, niet automatisch recht op een verblijf.*

(...)"

Op 13 mei 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens tot het nemen van een inreisverbod voor drie jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van de bestreden beslissing bij gebrek aan belang. Hij zet uiteen dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt.

Ter terechtzitting deelt de raadvrouw van verweerder mee dat afstand wordt gedaan van voormelde exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

4.1.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

*Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).*

*“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).*

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een enorme impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoeker.

Daarentegen neemt het bestuur de ingrijpende beslissing zonder de nodige zorgvuldigheid en zonder afdoende motivering.

De summier motivering is niet in rechte en in feite evenredig met het belang van de beslissing voor de verzoeker.

4.2.

Het bestreden bevel is genomen in uitvoering van het art. 7 van de Vreemdelingenwet (Vw.), dat bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

De bestreden beslissing valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.3.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erkent expliciet in de bestreden beslissing van uitwijzing dat de verzoeker zich kan beroepen op zijn gezins- en privéleven :

“Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Verzoeker verblijft bovendien reeds geruime tijd in België.

De verzoeker is duurzaam lokaal verankerd in België. Hij is als stoffeerder werkzaam in een knelpuntberoep. Hierdoor brengt hij toevoegde waarde bij aan de Belgische maatschappij.

Er is een door de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing erkend recht op privé leven en een gezins- en familieleven.

De bestreden beslissing valt geenszins te verzoenen met de hogere rechtsnorm volgende uit het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat luidt als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting in (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

4.4.

De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

Uit de beslissing blijkt dus ook niet waarom dit recht op privé leven, gezins- en familieleven dat expliciet erkend wordt, niet opweegt tegen zijn uitwijzing.

- De gemachtigde verwijst weliswaar naar de openbare orde, zijnde een onderzoeksdossier bij de onderzoeksrechter.

Verder wordt er gesteld dat er een risico is op een nieuwe schending van de openbare orde.

De verzoeker werd naar aanleiding van een onderzoeksdossier weliswaar aangehouden maar hij werd vrij snel weer vrijgelaten aangezien het duidelijk is dat de verzoeker geen criminele feiten gepleegd heeft.

De verzoeker was letterlijk en figuurlijk op de verkeerde plaats en op het verkeerde ogenblik.

In hoofde van de verzoeker is er dus geen sprake van een eindvonnis.

Integendeel de verzoeker wed in het onderzoeksdossier vrij snel weer vrijgelaten wat aantoonde dat er geen, tot nauwelijks aanwijzingen van schuld zijn.

- Volgens de onschuldigheidspresumptie en het principe ‘onschuldig tot het tegendeel bewezen is’, kan de Dient Vreemdelingenzaken niet zonder meer stellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

- De verzoeker kan dan ook terecht zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven dat expliciet erkend wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken inroepen ten opzichte van het uitwijzingsbevel dat zich beroept op een onderzoeksdossier.

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

4.5.

In het arrest nr. 156 153 van 5 november 2015, bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er inderdaad een zekere belangenafweging moet worden gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM.

De Raad stelde als volgt in haar motivering: "Immers, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden."

4.6.

Het moge duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken een uiterst summiere standaardbeslissing heeft genomen die niet draagkrachtig motiveert dat de belangenafweging afdoende is om de bestreden beslissing van uitwijzing te nemen zonder het recht op art. 8 E.V.R.M., dat erkend wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken, niet te schenden.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt zonder meer de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, art. 74/14 Vw. en het art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

3.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoeker in de hoofding van zijn enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, zonder enige nadere precisering bij de uiteenzetting van zijn middel zodoende dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of dit zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 - net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet evenals artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie en geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 29 augustus 2015, hetgeen de verzoeker geenszins betwist. Tevens verwijst de gemachtigde omstandig naar de aanvragen gezinshereniging en machtiging tot verblijf die allen werden verworpen. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat de tijdelijke scheiding met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate schendt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Tenslotte merkt de verweerder in de bestreden beslissing op dat verzoeker op 5 mei 2016 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, die geenszins worden weerlegd door de verzoeker, kan de verzoeker niet dienstig voorhouden als zou er sprake zijn van een stereotiepe motivering en een gebrek aan een individuele beoordeling. In deze mate maakt de verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 7 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)”*

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, dat met voormeld artikel 8 correspondeert, wijst de Raad op het volgende.

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn partner en naar het feit dat hij reeds geruime tijd in België verblijft en tewerkgesteld is als stoffeerder, een knelpuntenberoep. Hij verwijst naar artikel 8 van het EVRM en zijn recht op een privé- en gezinsleven.

Verzoeker faalt in de op hem rustende bewijslast dat hij over een beschermenswaardig privé- en gezinsleven beschikt. Vooreerst wijst verweerder in de nota met opmerkingen op de éézijdige beëindiging van de wettelijke samenwoning op 3 juni 2015. Verzoeker betwist de beëindiging van zijn relatie niet. De Raad kan zich ook aansluiten bij het verweer in de nota: *"Waar verzoekende partij aanhaalt dat ze geruime tijd in België zou verblijven, laat verweerder dat uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij geruime tijd in België zou verblijven en dat hij de afgelopen 3 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting ontstaat op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)."*

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. De Raad benadrukt dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar privéleven aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen.

Er dient vastgesteld te worden dat de verzoeker door louter te stellen dat hij duurzaam verblijft in België niet concreet uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan en op welke manier de bestreden beslissing een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 zou uitmaken. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwezen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Waar verzoeker verwijst naar zijn beroep als stoffeerder merkt de Raad op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aan de verzoeker geenszins het recht op arbeid heeft ontzegd doch heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering overeenkomstig artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet evenals artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Bovendien toont de verzoeker niet aan dat voormelde bepalingen primeren op de verblijfswetgeving daar dit recht op arbeid er niet aan in de weg staat dat de verzoeker zich, alvorens hij zich op dat recht zou kunnen beroepen, reglementair op het grondgebied bevindt, *quod non*. Verzoeker heeft geen verblijfsrecht in België en toont niet aan over een toelating te beschikken om arbeid te verrichten. Verder merkt de Raad op dat verzoeker op 5 mei 2016 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Deze aanhouding staat haaks op de door verzoeker voorgehouden verankering in de Belgische maatschappij. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij zijn voorgehouden privéleven niet elders kan leiden.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij *“vrij snel weer (werd) vrijgelaten wat aantoont dat er geen, tot nauwelijks aanwijzingen van schuld zijn”* en hij zich op de verkeerde plaats, op het verkeerde ogenblik bevond, merkt de Raad op dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Dat verzoeker vervolgens in vrijheid werd gesteld betekent geenszins dat er geen sprake is van schuld en evenmin dat hij niet veroordeeld kan worden. Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar het aanhoudingsmandaat en dit los van de vraag of de feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. Bovendien merkt de Raad op, in de mate verzoeker kritiek uit op het gebrek aan termijn om gevolg te geven aan de verwijdering van het Belgische grondgebied, dat de beslissing eveneens steunt op de eerdere verwijderingsmaatregelen waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven en hetgeen hij niet betwist.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België en een knelpuntenberoep heeft uitgeoefend kan geen gerechtigde verwachting geven op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

In weerwil met hetgeen verzoeker laat uitschijnen is er in de bestreden beslissing wel degelijk op omstandige wijze gemotiveerd om welke reden geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden weerhouden en is er een afweging gemaakt. Met name: *“Betrokkene werd van 05.05.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Betrokkene heeft ex-vriendin en familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op het gezins- en privéleven van artikel 8 EVRM van het EVRM. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. In artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het voornoemde verdrag. Artikel 74/14, §3, 4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven; betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29.08.2015.”* In de bestreden beslissing kan bijgevolg worden gelezen om welke redenen verweerder heeft geoordeeld dat de bescherming van het gezinsleven geen voorrang kan krijgen op het openbaar belang. Er wordt verwezen naar het illegaal verblijf van verzoeker en het strafrechtelijk incident.

Een schending van de artikelen 7, 74/14 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN